

Skarga wniesiona dnia 5 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-427/04)

(2005/C 6/45)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 5 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Wouterę Wilsa i Georgesa Zavvosa, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2001/16/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/16/WE upłynął dnia 20 kwietnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 110 z dnia 20 kwietnia 2001, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba), wydanym dnia 14 października 2004 r., w sprawie Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (w skrócie IBPT), w obecności Belgacom Mobile SA oraz Base SA

(Sprawa C-438/04)

(2005/C 6/46)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba) (Belgia)

wydanym w dniu 14 października 2004 r. w sprawie Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (Belgijski instytut usług pocztowych i telekomunikacji – w skrócie IBPT), w obecności Belgacom Mobile SA oraz Base SA.

Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

W zakresie usługi przenoszenia numerów przewidzianej w art. 30 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾ (dyrektywa o usłudze powszechnej):

- 1) Czy art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, który przewiduje, że krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty, dotyczy tylko kosztów ruchu telefonicznego do przeniesionego numeru czy także wziętych na siebie przez operatorów kosztów związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?
- 2) Jeżeli art. 30 ust. 2 dyrektywy dotyczy tylko kosztów połączeń wzajemnych związanych z ruchem telefonicznym do przeniesionego numeru, to czy wykładnia tego artykułu powinna być dokonywana w sposób następujący:
 - a) że pozostawia on operatorom swobodę negocjowania ekonomicznych warunków (świadczenia) usługi oraz że zabrania on Państwom Członkowskim narzucania ex ante warunków ekonomicznych przedsiębiorstwom, na których ciąży obowiązek zapewnienia usługi przenoszenia numerów w zakresie świadczeń związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?
 - b) że nie zabrania on Państwom Członkowskim narzucania ex ante ekonomicznych warunków (świadczenia) tej usługi operatorom, którzy zostali wskazani jako posiadający znaczącą pozycję na danym rynku?
- 3) Jeżeli wykładnia art. 30 ust. 2 dyrektywy powinna być dokonywana w ten sposób, że narzuca ona wszystkim operatorom obowiązek zorientowania na koszty w zakresie kosztów przeniesienia numeru, to czy wykładnia tego artykułu powinna być dokonywana w taki sposób, że jest z nim sprzeczny:
 - a) krajowy środek normatywny, który narzuca określoną metodę w zakresie wyceny?
 - b) krajowy środek, który określa ex ante podział kosztów pomiędzy operatorów?
 - c) krajowy środek, który upoważnia krajowy organ regulacyjny do określenia ex ante dla wszystkich operatorów i na określony czas maksymalnej sumy opłat, których dotychczasowy operator może wymagać od nowego operatora?

d) krajowy środek, który zezwala dotychczasowemu operatorowi na stosowanie cen ustalonych przez krajowy organ regulacyjny, zwolniwszy go od obowiązku udowodnienia, że stosowane przezeń ceny są zorientowane na własne koszty?

W zakresie prawa odwołania się przewidzianego w art. 4 dyrektywy 2002/21/WE ⁽²⁾ (dyrektywa ramowa):

Czy wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej powinna być dokonywana w taki sposób, że organ wyznaczony do rozpoznania odwołania powinien być w stanie dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do należytego rozważenia istoty sporu, w tym także informacjami poufnymi, na podstawie których krajowy organ regulacyjny podjął decyzję będącą przedmiotem odwołania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydany dnia 7 października 2004 r., w sprawie Axel Kittel przeciwko Belgii

(Sprawa C-439/04)

(2005/C 6/47)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydanym w dniu 7 października 2004 r. w sprawie Axel Kittel przeciwko Belgii.

Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy w sytuacji, gdy dostawa towarów jest przeznaczona dla podatnika, który zawarł umowę w dobrej wierze, nie wiedząc o oszustwie podatkowym popełnionym przez sprzedawcę, zasada neutralności podatkowej w odniesieniu do podatku od wartości dodanej oznacza, że nieważność

umowy sprzedaży wynika z zasady krajowego prawa cywilnego, na mocy której umowa jest bezwzględnie nieważna jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego z powodu bezprawności po stronie sprzedawcy, nie powoduje utraty przez tego podatnika prawa do odliczenia podatku?

2) Czy odpowiedź brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezwzględna nieważność wynika z samego oszustwa dotyczącego podatku od wartości dodanej?

3) Czy odpowiedź brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezprawnym działaniem leżącym u podstaw umowy sprzedaży, powodującym według prawa krajowego jej bezwzględną nieważność, jest oszustwo dotyczące podatku od wartości dodanej, o którym wiedziały obie strony umowy?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydanym dnia 7 października 2004 r., w sprawie Belgia przeciwko Recolta Recycling s.p.r.l.

(Sprawa C-440/04)

(2005/C 6/48)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) (Belgia), wydanym w dniu 7 października 2004 r. w sprawie Belgia przeciwko Recolta Recycling s.p.r.l.

Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy w sytuacji, gdy dostawa towarów jest przeznaczona dla podatnika, który zawarł umowę w dobrej wierze, nie wiedząc o oszustwie podatkowym popełnionym przez sprzedawcę, zasada neutralności podatkowej w odniesieniu do podatku od wartości dodanej oznacza, że nieważność umowy sprzedaży wynika z zasady krajowego prawa cywilnego, na mocy której umowa jest bezwzględnie nieważna jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego z powodu bezprawności po stronie sprzedawcy, nie powoduje utraty przez tego podatnika prawa do odliczenia podatku?

2) Czy odpowiedź na to pytanie brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezwzględna nieważność wynika z samego oszustwa dotyczącego podatku od wartości dodanej?